

S T E P H E N I E M E Y E R

bree tanner
rövid második élete
az eclipse-hez

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2010

BEVEZETÉS

NINCS KÉT EGYFORMA ÍRÓ. Mindannyiunkat más inspirál és hajt: nem véletlen, hogy egyes szereplők velünk maradnak, míg mások eltűnnek a süllyesztőben. Nekem személy szerint sosem sikerült rájönnöm, miért kezdenek egyes alakjaim önálló életet élni, de mindig örülök, ha megtörténik. Ezeket a figurákat a legkönnyebb megírni, így általában az ő történeteik azok, amelyeket be is fejezek.

Bree is közénk tartozik, így hát ő a fő oka annak, hogy ezt a történetet most a kezében tarthatod, ahelyett, hogy elveszett volna a számítógépem mappáinak útvesztőjében. (A másik két okot Diegónak és Frednek hívják.)

Bree akkor fogott meg, amikor a Napfogyatkozást szerkesztettem. Szerkesztettem, nem pedig írtam. Amikor az első változatot írtam, rajtam volt az egyes-szám-első-személy szemellenzője: minden lényegtelen, amit Bella nem látott, hallott, vagy érzett, amit nem ízelet meg, és nem érintett. A történet kizárólag az ő élménye volt.

A következő fázis során, a szerkesztéskor egy kissé eltávolodtam Bellától, hogy megnézzem, miként áramlik a történet. Szerkesztöm, Rebecca Davis nagyban hozzájárult ehhez a folyamathoz, és sok olyasmire rákérdezett, amit Bella nem tud, viszont jobban megvilágítaná a történet megfelelő részeit. Mivel Bree az egyetlen újszülött, akit Bella lát, először Bree szemszögéből közelítettem, miközben azt mérlegeltem, hogy mi történik a kulisszák mögött. Azon tűnődtem, milyen lehet pincében lakni az újszülöttekkel, és hagyományos vámpír módon vadászni. Elképzeltem a világot Bree szemével. Ez könnyen ment. Bree már a kezdetektől nagyon jól körvonalazódott szereplő volt, néhány barátja is minden erőlködés nélkül életre kelt. Nálam ez általában így működik: megpróbálok rövid szinopszist írni arról, hogy mi történik majd a történet adott részében, s végül párbeszédet jegyzetelek. Ezúttal szinopszis helyett azon kaptam magam, hogy Bree életének egy napját írom meg.

Amikor Bree-ről írtam, először játszottam egy olyan narrátor szerepét, aki „igazi” vámpír: vadász és szörnyeteg. Az ő vörös szemén át láttam az embereket. Egyszeriben nevetségessé váltak, gyenge, könnyű prédának tűntek, akiknek mindössze annyi a szerepük, hogy ízletes uzsonnául szolgáljanak. Éreztem, milyen ellenségektől körülvéve egyedül, mindig résen lenni, amikor semmi sem biztos, csak az, hogy veszélyben forog az életem.

Elmerültem ezen teljesen másfajta vámpírok, az újszülöttek életében. Az ő életükbe még sosem gondoltam bele, még akkor sem, amikor Bella végül vámpírrá lett. Bella sosem volt olyan újszülött, mint Bree. Ez izgalmas, sötét és alapvetően tragikus tapasztalat volt. Ahogy egyre közelebb jutottam az elkerülhetetlen véghez, mindinkább azt kívántam, bárcsak egy kicsit másképpen fejeztem volna be a Napfogyatkozást.

Kíváncsi vagyok, hogyan fogsz érezni Bree iránt, aki olyan kicsi és látszólag jelentéktelen figura az Eclipse-ben. Bella szemszögéből nézve csupán öt percig létezik. Története mégis fontos az egész regény megértéséhez.

Amikor azt a jelenetet olvastad a Napfogyatkozásban, amelyben Bella őt bámulva felméri saját lehetséges jövőjét, eszedbe jutott, hogy vajon mi juttatta oda Bree-t? Ahogy Bree dühösen mered Bellára, eltűnődtél azon, vajon milyennek látja Bellát és Cullenéket? Valószínűleg nem. De még ha meg is tetted, fogadni mernék, hogy nem is sejtetted a titkait.

Remélem, végül legalább annyira megkedveled Bree-t, mint én, bár ez némiképpen kegyetlen kívánság. Hisz tudod jól: számára nincs happy end. De legalább megismered az egész történetet. És tudni fogod, hogy soha, egyetlen nézőpont sem lényegtelen.

Jó olvasást!

Stephenie

OSTROMÁLLAPOT SEATTLE-BEN – ÚJRA EMELKEDIK A HALÁLOS ÁLDOZATOK SZÁMA – harsogta a szalagcím. Ezt még nem láttam. Úgy látszik, valaki időközben feltöltötte az újságautomatát. Mákja van, hogy már nincs a közelben.

Óriási! Riley el fogja dobni az agyát. Majd ügyelek, hogy ne legyen szem előtt, amikor meglátja a címlapot. Tépje csak le másnak a fejét.

Egy lepukkant, kétemeletes épület sarka mögött álltam a sötétben, igyekeztem nem feltűnést kelteni, és arra vártam, hogy valaki döntsön. Mivel nem akartam senki szemébe nézni, a falra bámultam magam mellett. Az épület földszintjén rég bezárt lemezbolt. Az időjárásnak vagy a vandáloknak áldozatul esett kirakatüvegeket furnérlemez helyettesítette. Felette lakások – nyilván üresen, mert nem hallottam az alvó emberek hétköznapi nesztét. Nem csoda. A ház úgy festett, mint ami egy erősebb szélökéstől összedőlne. A keskeny, sötét utca túloldalán levő épületek pedig egyszerűen romosak voltak.

Nem akartam megszólalni, és magamra vonni a figyelmet, de azt kívántam, bárcsak döntene már valaki. Iszonyúan szomjas voltam, és nem nagyon izgatott, hogy jobbra megyünk-e, balra, vagy a tetőn át. Egyszerűen csak találni akartam néhány peches embert, akiknek annyi idejük sem lenne, hogy azt gondolják: „rossz időben, rossz helyen”.

Sajnos ma éjjel Riley a létező két legbénább vámpírral küldött ki. Mintha nem is törődne azzal, hogy kiket küld együtt vadászni. Az sem izgatta különösebben, hogy kevesebben fognak hazatérni, ha nem a megfelelő emberek kerülnek egy csapatba. Ezúttal Kevin és valami szőke srác volt a nyakamon, akinek még a nevét sem tudtam. Mindketten Raoul bandájához tartoztak, ami egyet jelentett azzal, hogy idióták. És veszélyesek. De pillanatnyilag leginkább hülyék.

Ahelyett, hogy eldöntötték volna, merre menjünk vadászni, valahogy arról kezdtek vitatkozni, melyikük kedvenc szuperhőséből válna jobb vadász. A névtelen szőke most a Pókember mellett érvelt, és a rajzfilm főcímmel dúdolva rohant fel épp egy téglafalon. Elkezeredtem sóhajtottam. Fogunk ma egyáltalán kajálni?

Balról apró mozdulatra lettem figyelmes. Diego volt az. Riley őt is velünk küldte vadászni. Nem sokat tudtam róla, csak annyit, hogy idősebb, mint a legtöbb. Azt beszéltek, hogy ő Riley jobbkeze. Ettől nem kedveltem jobban, mint a többi marhát.

Engem nézett. Nyilván hallotta a sóhajomat. Elfordítottam a tekintetem.

Hajtsd le a fejed, és tartsd a szád! – Így lehet életben maradni Riley hordájában.

– A Pókember nyálas lúzer – kiáltott fel Kevin a szőke srácnak.
– Sasoljad, hogy vadászik egy igazi szuperhős – vigyorodott el szélesen. Fogsora megcsillan az utcai lámpa éles fényében.

Azzal kiugrott az utca közepére, éppen amikor egy autó reflektora megjelent a sarkon, és kékesfehér fénye visszatükröződött a repedezett úttestről. Megtornáztatta a bicepszét, aztán két megfeszített karját lassan összevonta maga előtt, ahogy egy profi pankrátor mutogatja magát. A kocsi közeledett. Valószínűleg arra számított, hogy Kevin elhúz előle a fenébe, ahogy azt egy normális ember tenné. Ahogy *kellene*.

– Hulk dühös! – óbégatott Kevin. – Hulk... CSATT!

Előreugrott, s még mielőtt a kocsi fékezhetett volna, megragadta az első lökhárítóját, és átdobta a feje fölé. A verda fémes visítás és hatalmas üvegcsörömpöléssel, felfordulva landolt az úttesten. Az utastérben egy nő sikoltozni kezdett.

– Öregem! – csóválta a fejét Diego. Helyes fickó volt sűrű, sötét, göndör hajával, nagy, tágra nyílt szemével és szép, telt ajkaival, de hát melyikük nem? Még Kevin és Raoul többi gyógyosa is *helyes* volt. – Kevin, elvileg nem kellene feltűnést keltenünk. Riley azt mondta...

– *Riley azt mondta!* – utánozta Kevin nyafogó szoprán hangon. – Legyen már vér a pucádban, Diego! Riley nincs itt.

Kevin átugrott a felborult Hondán, és egyetlen ökölcsapással beverte a vezető oldali ablakot, ami valami csoda folytán épségben maradt. Az üvegtörmeléken és a lassan leeresztő légzsákon keresztül igyekezett kihalászni a vezetőt.

Hátat fordítottam, és visszatartottam a lélegzetemet. Minden erőmmel igyekeztem megőrizni a maradék eszemet.

Képtelen voltam nézni, ahogy Kevin táplálkozik. Ahhoz túlságosan szomjaztam, arra pedig semmi szükségem sem volt, hogy belém kössön. Semmi kedvem nem volt felkerülni Raoul listájára.

A szőke srácnak nem voltak hasonló gondjai. Ellökte magát a fejem fölötti téglafaltól, és könnyedén mögém szökkent. Hallottam, ahogy Kevinnel egymásra mordulnak, majd egy cuppanó recsse- nést, és a nő sikolya elhalt. Valószínűleg kettétépték.

Igyekeztem nem gondolni rá, de lángolt a torkom, és hallottam a vér csöpögését a hátam mögött, amitől még elviselhetlenebbül égett a torkom, pedig nem is vettem levegőt.

– Na, én tiplizek – hallottam Diego motyogását.

Azzal eltűnt a sötét épületek közötti hasadékban, én pedig a sarkában. Ha nem lépek le gyorsan, végül Raoul vadbarmaival civa- kodnék egy test felett, amiben már úgyszem sok vér maradt. Akkor pedig esetleg én leszek az, aki nem tér haza.

Fú, de ég a torkom! Összeszorítottam a fogamat, hogy ne sikítsak a fájdalomtól.

Diego nyílsebeseen rohant a koszos mellékutcában, aztán – a zsák- utca végén – fel a falon. Megkapaszkodtam a téglák közötti rések- ben, és felhúzódkodtam a nyomában.

A tetőn aztán elhúzott, könnyedén lendült egyik épületről a másikra, a tengerszoros vizéről tükröződő fények felé. Maradtam szorosan mögötte. Fiatalabb voltam nála, ezért erősebb. Szerencse, hogy mi, fiatalabbak, voltunk a legerősebbek, különben az első he- tet sem éltük volna túl Riley bandájában. Könnyen megelőzhet- tem volna Diegót, de kíváncsi voltam, hová megy, és nem akartam, hogy mögöttem legyen.

Kilométereken át nem állt meg. Már majdnem az ipari dokkok- nál jártunk. Hallottam, ahogy halkán füstölög magában.

– Micsoda idióták! Mintha Riley nem jó okkal adna utasí- tásokat. Például, hogy túléljük. Túlzás lenne elvárni némi józan ész?

– Hé! – kiáltottam rá. – Fogunk ma még vadászni? Nekem lán-
gol a torkom.

Diego egy gyárepület széles tetején landolt, aztán megpördült. Óvatosságból hátraugrottam néhány métert, de nem mozdult fe-
lém agresszívan.

– Aha – mondta. – Csak el akartam egy kicsit távolodni azoktól
az agyahagyottaktól.

Egész barátságosan mosolygott rám, én meg csak bámultam.

Ez a Diego más, mint a többiek. Azt hiszem, inkább... nyugodt-
nak mondható. Normálisnak. Nem a mostani állapothoz, hanem
az azelőttihez képest. A szeme sötétebb vörös, mint az enyém. Úgy
látszik, öregebb annál, mint hallottam.

Odalentről Seattle szegényebb negyedének éjszakai zajai hallat-
szottak. Néhány kocsi, erős basszussal dübörgő zene, pár ideges,
sietős léptekkel haladó ember, a távolban valami hamisan kornyik-
áló csöves.

– Bree vagy, igaz? – kérdezte Diego. – Az egyik újonc.

Ez nem tetszett. *Újonc*. Na, mindegy.

– Aha. Bree. De nem az utolsó csoporttal érkeztem. Már majd-
nem három hónapos vagyok.

– Egész ügyes vagy a korodhoz képest – jegyezte meg. – Nem
sokan lettek volna képesek így otthagyni a baleset helyszínét. – Ezt
úgy mondta, mint valami bókot, mintha igazán mély benyomást
tettem volna rá.

– Nem akartam összeakaszkodni Raoul idiótáival.

Bólintott.

– Ámen, hugi. Az efféle csak bajt kever.

Fura. Diego fura. Mintha valami hétköznapi beszélgetést foly-
tatna. Semmi ellenségesség, semmi gyanakvás. Mintha nem azt

latolgatná, hogy mennyire nehéz vagy éppenséggel könnyű lenne megölnie ebben a pillanatban. Egyszerűen csak beszélget velem.

– Mióta vagy Riley-val? – kérdeztem kíváncsian.

– Lassan tizenegy hónapja.

– Húha! Régebben, mint Raoul.

Diego a szemét forgatta, és kiköpött egy adag mérget a tető szélén át.

– Na ja. Emlékszem, amikor Riley meghozta ezt a söpredéket. Attól fogva minden rosszabb lett.

Egy pillanatig hallgattam, azon tűnődve, hogy vajon minden nála fiatalabbat az aljanép közé sorol-e. Nem mintha érdekelt volna. Már nem izgatott, hogy más mit gondol. Felesleges. Ahogy Riley is megmondta, most már isten vagyok. Erősebb, gyorsabb, *jobb*. Senki más nem számít.

Ekkor Diego füttyentett egy halkat.

– Na, tessék! Csak egy kis ész és türelem kell – mutatott le az utca túloldalára.

A lilás sötét sikátor sarka félig eltakart egy férfit, aki káromkodva pofozott egy nőt, miközben egy másik lány némán figyelte. A ruháikból ítélve egy strici lehetett, két alkalmazottjával.

Riley ezt javasolta. A söpredékre vadásszunk. Azokat válasszuk, akiket senki sem fog hiányolni, akik nem hazafelé igyekeznek a családjukhoz, azokat, akiknek az eltűnését senki nem fogja bejelenteni a rendőrségen.

Bennünket is ugyanígy választott ki. A kaja és az istenek is a söpredékből származtak.

Egyesekkel ellentétben én még mindig azt tettem, amit Riley mondott. Nem azért, mert kedveltem. Ez az érzés régen elmúlt.

Hanem azért, mert amit mondott, helyesnek hangzott. Mi értelme felhívni a figyelmet arra, hogy egy maroknyi újszülött vámpír a saját vadászterületének akarja Seattle-t? Ez mitől lesz jó nekünk?

Még csak nem is hittem a vámpírok létezésében, amíg magam is azzá nem váltam. Ha a világ nagy része nem hisz a vámpírokban, akkor a többi vámpír bizonyára okosan vadászik, úgy, ahogy Riley mondta. Valószínűleg jó okuk van rá.

Diego pedig azt mondta, az okos vadászathoz csak egy kis ész és türelem kell.

Persze mindannyian sokat hibáztunk, amiről aztán Riley olvashatott az újságban. Morgott, kiabált velünk, és ripityára tört mindent, mint például Raoul kedvenc videojátékát. Ilyenkor Raoul feldühödött, szétépett valakit, aztán fel is gyújtotta. Erre Riley még pipább lett, újra mindent átkutatott, és elkobozta az összes gyufát és öngyújtót. Néhány ilyen kör után Riley újabb maroknyi vámpírrá változtatott léhűtőt hozott haza, hogy pótolja a veszteséget. Végtelen ciklus volt.

Diego az orrán át vette a levegőt – mélyen, hosszan szívta be –, én pedig figyeltem, ahogy megváltozik a teste.

Ott guggolt ugrásra készen, fél kezével a tető szélét markolva. Eltűnt minden furcsa barátságossága. Most vadász volt.

Nem volt nehéz felismernem az érzést. Ismerős volt, amit értettem és átéltem.

Kikapcsoltam az agyamat. Ideje vadászni. Nagy levegőt vettem, beszívtam a lentiek vérének illatát. Nem csak ők jártak a közelben, de ők voltak a legközelebb. Azt, hogy *kire* vadászunk, még az előtt el kell döntenem, hogy megérezzék a préda szagát.

Utána már késő gondolkodni...

Diego elengedte a tető szélét, s eltűnt a szemem elől. Túl halkan ért földet ahhoz, hogy a síró prosti, a bambuló csaj vagy a dühös strici felfigyeljen rá.

Halk morgás tört elő a torkomból. Az enyém. Ez a vér az *enyém*. Fellángolt a tűz a torkomban, és semmi másra nem tudtam gondolni.

Leugrottam a tetőről, és úgy szaltóztam át az utcán, hogy pont a síró szőke mellett érjek földet. Éreztem, hogy Diego ott van szorosan mögöttem, ezért figyelmeztetően rámordultam, miközben a hajánál fogva elkaptam a meglepett lányt. Odarántottam a sikátor falához, aminek nekitámasztottam a hátamat. Önvédelemből. Biztos, ami biztos.

Azután, amikor megéreztem a meleget a nő bőre alatt, hallottam, ahogy pár ujjnyira ver a szíve, teljesen megfeledkeztem Diegóról.

Sikolyra nyitotta a száját, de egy harapással szétroppantottam a légsövét, még mielőtt megnyikkanhatott volna. Nem hallatszott más, csak a levegő sípolása és a tüdejében bugyborékoló vér, meg a halk nyöszörgés, amit nem tudtam megakadályozni.

A vére meleg volt és édes. Eloltotta a lángolást a torkomban, és könnyített a gyomromban szűnni nem akaró, mardosó ürességen. Csak szívtam és nyeltem, alig lévén tudatában bármi másnak.

Ugyanezt a hangot hallottam Diego felől is. Neki a pasas jutott. A másik nő eszméletlenül feküdt a földön. Egyikük sem csapott zajt. Diego ügyes volt.

Az emberekkel az a baj, hogy egyszerűen sosincs elég vérük. Mintha a lány néhány másodperc alatt kiürült volna. Csalódottan ráztam ernyedt testét. A torkom újra felizzott.

A földre dobtam a lecsapolt testet, és leguggoltam a fal mellett, azon tűnődve, hogy mi lenne, ha felkapnám az ájult lányt, és elhúznék vele, mielőtt Diego megakadályozhatná.

Ő máris végzett a férfival. Rám vetett tekintetét nem nevezhetem másnak, mint... megértőnek. Ez persze lehetett volna óriási tévedés a részemről. Soha senki nem viseltetett irántam megértéssel, ezért nem tudtam, milyen is az.

– A tied lehet – biccentett a földön fekvő, ernyedt lány felé.

– Viccelsz?

– Nem. Nekem egyelőre elég volt. Majd később vadászunk még.

Miközben óvatosan méricskéltem, hátha mégis valami hülye trükk rejlik az ajánlat mögött, előrelendültem, és felkaptam a lányt. Diego nem mozdult, nem állított le. Kissé elfordult, és felnézett a fekete égre.

Fogaimat a nő nyakába mélyesztettem, miközben a szememet le nem vettem Diegóról. Ez jobb volt, mint az előző. Tökéletesen tiszta volt a vére. A szőke vérének volt valami drogos mellékíze, bár már megszoktam, alig vettem észre. Mivel követtem a söpredék-szabályt, ritkán jutottam igazán tiszta vérhez. Úgy tűnt, Diego is tartja magát a szabályokhoz, és bizonyára érezte, hogy miről mondott le.

Vajon miért tette?

Amikor a második test is kiürült, némileg megkönnyebbültem. Böven volt vér a szervezetemben. Valószínűleg az elkövetkező pár napban nem újul ki a perzselő érzés.

Diego várakozás közben füttyörészett. Amikor halk puffanással a földre ejtettem a testet, felém fordult és elmosolyodott.

– Izé, kösz – mondtam.

Rábólintott.

– Úgy tűnt, nagyobb szükséged van rá, mint nekem. Emlékszem, milyen nehéz elviselni eleinte.

– Aztán könnyebb lesz?

Vállat vont.

– Bizonyos szempontból.

Egy másodpercig egymást néztük.

– Ne dobjuk a tengerbe a hullákat? – javasolta.

Lehajoltam, fogtam a halott szőkét, és ernyedtetten a vállamra dobtam. Már éppen indultam a másik nőért, de Diego a stricivel a hátán megelőzött.

– Majd én viszem – mondta.

Követtem fel a sikátor falán, aztán átlendültünk a gyorsforgalmi út T-gerendái alatt. Az odalent elhaladó kocsi fénye nem ért el hozzánk. Arra gondoltam, milyen ostobák az emberek, milyen gyanútlanok, és örültem, hogy nem tartozom a tudatlanok közé.

A sötétség leple alatt egy éjszakára bezárt, elhagyatott mólóhoz igyekeztünk. Diego nem vacakolt a beton végén, csak egyszerűen leugrott a pereméről terjedelmes terhével együtt, és eltűnt a vízben. Követtem a példáját.

Olyan simán és gyorsan úszott, mint egy cápa, egyre mélyebbre és messzebbre jutott a fekete szorosban. Hirtelen lelassított, amikor megtalálta, amit keresett, egy hatalmas, nyálkás, gömbölyű sziklát az óceán fenekén, melynek oldalára tengeri csillagok és hulladék tapadt. Több mint harminc méter mélyen lehettünk, ahol egy hétköznapi ember szurokfeketének lát mindent. Diego elengedte a nála lévő testeket, melyek ráérősen ringatóztak mellette az áramlatban, míg ő lassan benyúlt a gusztustalan homokba a szikla alá. Hamar sikerült fogást találnia rajta, és megemelte a követ a helyéről. Súlya derékig belenyomta Diegót a sötét tengerfenékebe.

Felnézett és bólintott felém.

Odaúsztam hozzá, közben belekaroltam az ő két hullájába. Elsőként a szőkét dugtam be a szikla alatti fekete lyukba, aztán a másikat

és végül a stricit. Finoman rúgtam rajtuk egyet, hogy biztosan bent maradjanak, aztán félreálltam az útból. Diego visszaengedte a követ, az egy kicsit imbolygott, ekkor társam kirúgta magát az iszapból, felúszott a gömbölyű szikla tetejére, és lenyomta, laposra préselve az alatta levő akadályt.

Aztán hátraúszott egy kicsit, hogy megszemlélje munkájának eredményét.

– Tökéletes – mondtam hangtalanul. Ez a három test sosem fog felbukkanni. Riley nem fog a hírekből értesülni róluk.

Diego elvigyorodott, és feltartotta a kezét.

Beletelt egy percbe, mire rájöttem, hogy pacsizni akar. Tétován úsztam oda hozzá, a tenyeremet az övéhez ütöttem, majd el is rúgtam magam, hogy legyen egy kis távolság kettőnk között.

Értetlen arcot vágott, aztán nyílsebesen elindult a felszín irányába.

Zavarodottan igyekeztem a nyomában maradni. Amikor kibukkantam a vízből, ő fulladozott a nevetéstől.

– Mi van?

Egy percig nem bírt felelni. Végül kinyögte:

– A világ legpocsekább pacsija.

Bosszúsan szipogtam.

– Nem tudhattam biztosan, hogy nem akard-e éppen tőből kitépni a karomat, vagy valami.

Felhorkant.

– Nem tenném.

– Bárki más viszont igen – vágtam vissza.

– Az igaz – ismerte el, és hirtelen elpárolgott a jókedve. – Akarsz vadászni még egy kicsit?

– Viccelsz?

Egy híd alatt másztunk ki a vízből, és akkora mákunk volt, hogy azonnal rábukkantunk két csövesre, akik kőkorszaki, mocskos há-lózsákokban aludtak régi újságokból eszkábált, közös matracukon. Egyikük sem ébredt fel. Vérük savanyú volt az alkoholtól, de azért jobb, mint a semmi. Őket is a szorosban temettük el, csak egy másik szikla alá.

– Na, ez nekem néhány hétre elég – közölte Diego, amikor már újra a parton álltunk egy másik kihalt móló végén, és csöpögött belőlünk a víz.

Felsőhajtottam.

– Ez most könnyen ment. De nekem néhány nap múlva megint lángolni fog a torkom. Riley meg valószínűleg megint Raoul valamelyik mutánsával küld majd vadászni.

– Veled mehetek, ha szeretnéd. Riley nagyjából hagyja, hogy azt csináljak, amit akarok.

Egy pillanatra gyanakodva fogadtam az ajánlatot, de Diego tényleg másnak tűnt, mint az összes többi. Máshogy is éreztem magam vele. Mintha nem kéne attól tartanom, hogy hátba tá-mad.

– Szeretném – ismertem be. Helytelennek tűnt illet mondani. Túl sebezhető, vagy mi.

De ő csak annyit mondott:

– Nagyszerű! – és rám mosolygott.

– Hogy lehet, hogy Riley ilyen hosszú pórázra enged? – kérdeztem, mert kíváncsi voltam a kettőjük kapcsolatára. Minél több időt töltöttem Diegóval, annál kevésbé tudtam elképzelni, hogy szoros kapcsolatban lenne Riley-val. Diego annyira... barátságos. Egyáltalán nem olyan, mint Riley. De talán az ellentétek az ő esetükben is vonzzák egymást. (...)